

nistrative Afgjørelse af dette Spørgsmaal ogsaa en saadan, som den ærede Rigsdagsmand finder rigtig; altsaa Administrationens Afgjørelse af disse 2de Spørgsmaal, Børnedaaben og Sorbspaakastelsen, maa i Overensstemmelse med den ærede Rigsdagsmands Anskuelse være rigtig, da den stemmer aldeles med den ærede Rigsdagsmands Mening. — Naar man nu vil sige: Ja, det er blot administrative Afgjørelser, som, naar Vedkommende ikke ville rette sig derefter, kunne give Anledning til megen Skandale, vil jeg dertil svare, at det Samme kan indtræde, naar der gives en Lov. Hvis man ikke vil rette sig efter de af Ministeriet udtalte Anskuelser og de Paalæg, det giver, saa kan man ogsaa tilfidsætte en Lovs Bestemmelser, i Serbeleshed naar der i den, saaledes som i Lovforslaget, ingen Straffebestemmelser findes. Hvorfor skulde det ikke kunne skee? Bekymrer man sig ikke om Administrationens For skrifter, saa er der virkelig ikke nogen forførdelig lang Vej til, at man heller ikke bryder sig om en Lovs For skrifter, der jo desuden ogsaa kunne gjøres til Gjenstand for forskellige Opfattelser og Fortolkninger. Mig har aldrig mødt noget Tilfælde under min Administration, hvor Vedkommende, der havde faaet en Tilretteviisning, nedlagde en Indsigelse derimod som noget Uberettiget; de have fundet sig deri.

Seg skal tilføie, at fordi man har maattet erklære, at man finder, at en høist hæderlig Mand i et enkelt Tilfælde har handlet urigtigt, derfor bliver det ikke rigtigt her at fremhæve den Tilretteviisning, som han i et saadant Tilfælde har faaet, og det er heller ikke klogt; det er ikke klogt at drage dette frem i den Lovgivende Magts Forhandlinger og der stille den Paagældende til Skive, især naar det er en Mand, om hvem Alle erkjende, at han er høist hæderlig; thi derved bevirker man, at Administrationen tager Hensyn til slige Følger af, at den erklærer, at en saadan Mand i et enkelt Tilfælde har handlet urigtigt. Naar man nu vil betragte den foreliggende Sag, som den virkelig stiller sig, er Administrationen med Hensyn til Sorbspaakastelsen og Børnedaaben altsaa flaaet ind paa en Vej, som erkjendes for rigtig, og som den har betraaet, fordi der i disse Tilfælde liggé særlige Grunde for en saa-

dan Afgjørelse; men at gaae videre vil jeg ansee for betænkeligt af de Hensyn, som jeg har tilladt mig at fremhæve. Det er muligt, at man kan finde en Maade, hvorved Enighed kunde bringes tilveie. Det er saaledes allerede antydet her, at naar Nabverens Sacramente blev undtaget, vilde det være mindre betænkeligt at give den forlangte Frihed med Hensyn til de øvrige kirkelige Handlinger, til hvilke jeg ikke henregner Prædikenen. Seg havde ogsaa tænkt mig, at naar det blev tydeligt og bestemt udtalt i Loven, at Biskoppen havde Ret og Magt til at forbyde en Præst at paatage sig saadanne Forretninger udenfor sit eget Sogn, forsaavidt han skjønnede, at Præsten derved vilde forsumme sit eget Sogn, vilde jeg have mindre Betænkelighed derved; men det maa udtrykkeligt udtales i selve Loven; thi ellers vil det senere, dersom det skete ved Administrationens Foranstaltning, hedde, at man administrativt Bei omgik Lovens Bestemmelser. En saadan Bestemmelse maatte altsaa findes i Loven, vi kunne ellers let komme til at opgive Hæret og splitte den Præsten betroede Virksomhed, saaledes at den falder ud i en omvændende Virksomhed, hvorved det Egentlige, som er tilfigtet ved Indretningen af „Menighedene“, meget let kan blive tilfidsat.

Naar den ærede Rigsdagsmand (P. E. Olsen) troede i det Hele at finde en Modsigelse i tidligere Utringer af mig, skal jeg bemærke, at jeg i den sidste Samling udtalte saa Meget, og at jeg aldrig gjennemseer, hvad der kommer i Rigsdagsstibenden; — men den ærede Rigsdagsmand kan være overbevist om een Ting, og det er, at naar han i mine Ord finder Noget, som synes ham at være en Modsigelse, saa er der enten ingen Modsigelse, eller ogsaa ere mine Ord ikke gjengivne nøiagtigt.

C. Petersen: Det har ikke været mig klart, om det just var rigtigt dennegang at fremkomme med dette Forslag, og det er alene Grunden, hvorfor mit Navn ikke findes blandt dem, som ere komne med Forslaget. Seg meente nemlig, at Sagen muligviis kunde være bedst tjent med at hvile en Tid, for at man kunde see, om den administrative Afgjørelse, som har fundet Sted, men som efter min Mening ikke